MÜÇADELE BİRLİĞİ
gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete1990
mucadele_birligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

18 Kasım 2026 S.138

Eskisi De Yenisi De Hepsi Aynı!

Ama CHP gerçek nedenin ne olduğunu bile bile, onun üzerini örtmek için bunu yaptı; halkın öfkesini bastırmaya, belediyeler eliyle sadaka dağıtarak, hem halkın, emekçi yılların onurunu kırmaya hem de olası bir kalkışmanın yolunu kesmeye çalıştı.

Devamı 2. sayfada...

2

Zenginlere “Dur” Diyelim

5

İşçiler Üretimi Durdurdu

6

İzmir’de Gözaltılar

8

İnşaat İşçileri Eylemde!

13

Devrimin Özgün Bir Karakteri

Eskisi De Yenisi De Hepsi Aynı!

Manşet

Yeni Parti'de yeni olan hiçbir şey yok. Belki vitrindeki birkaç isim, hepsi bu!

Gezi Haziran Halk Ayaklanmasından sonra CHP ve onun peşinden koşan küçük burjuva hareket, bu ayaklanmayı oy sandığına gömmek üzere el ele verip seçim seferberliği başlattılar. Seçim sonunda dinci faşist parti seçimleri kaybetti. RTE ve Bahçeli el ele verip seçimleri geçersiz ilan ettiler, parlamentoyu feshettiler. Ne CHP'den ne de onun yedeği durumdaki HDP ve diğer küçük burjuva partilerden mızmızlanmalar dışında bir ses çıktı! Seçimler geçersiz kabul edildi, tekrarlandı.

O zaman CHP genel başkan yardımcısı Özgür Özel'di ve buna itiraz ettiğine dair ciddiye alınabilecek hiçbir ses duyulmadı. Dinci faşist parti yeni bir anayasa ve başkanlık rejimini, küçük burjuva hareketin söylemi ile, "tek adam rejimi"ni gündeme getirdi. CHP ve takipçisi küçük burjuva hareket "yeni ve demokratik bir anayasa" diye bu zokayı yuttu. AKP MHP ve CHP'den oluşan "düzen partisi" yeni bir anayasa yaptı.

Bin bir türlü oyunla, oy çalmalarla, mühürsüz oyların kabul edilmesi başta olmak üzere kural dışı uygulamalarla yeni anayasanın %51 oy aldığı açıklandı. Bu yeni anayasa topyekün faşizmin yasal kılıfı oldu.

CHP buna karşı biriken öfkenin yatıştırılması, alttan alta biriken patlayıcı enerjinin boşa akıtılması, mayalanan ayaklanmanın engellenmesi için Adalet yürüyüşünü gündeme getirdi. Sosyal reformistler CHP'nin peşinden gitti; halk ayaklanması, yığınların patlayıcı enerjisi bir kez daha boşa akıtıldı, devrim yolundan saptırıldı. CHP tekelci sermayenin bir partisi olarak bu tarihsel görevini yerine getirirken Özgür Özel yine CHP genel başkan yardımcısı idi. Milletvekillerinin, HDP eş başkanları olan Selahattin Demirtaş ile Figen Yüksekdağ'ın dokunulmazlıkları kaldırılırken CHP ne yaptı; bu anayasaya aykırı ama evet diyeceğiz dedi. Bugün Yeni Parti'de olanların büyük çoğunluğu evet oyu kullandı.

Bizde olduğu gibi dünyada da kriz derinleşip işler çığırından çıkarken sermayenin imdadına pandemi yetişti. Pek çok iş yeri, fabrika üretime ara verirken milyonlar evlerine kapandı; yoksulluk alabildiğine derinleşip yaygınlaştığı gibi buna bir de yoksunluk eklendi. Burjuva ekonomi uzmanları açısından sorunun nedeni gayet açıktı; onlara göre girdiler pahalıydı fiyatlar artıyordu, onlara göre malların yurt dışından alınması bir zorunluluktu, fiyatlar dövize bağlı olduğu için artıyordu; onlara göre mazot benzin pahalıydı, taşımacılık maliyetleri daha da yükseliyordu, bu yüzden fiyatlar artıyordu; vesaire vesaire vesaire. Bütün bunların payı vardı elbette ama bunların bu kadar abartılıp öne çıkarılması, asıl nedenin üstünü örtmek içindi. Çünkü asıl neden kapitalizmdir, asıl neden emperyalizmin tam bağımlılık politikalarıdır. Kapitalizm var olduğu müddetçe açlık da, yokluk da, yoksunluk da artarak derinleşerek devam edecek. Peki CHP bütün bu süreçte ne yaptı; milletvekilleriyle, ekonomistleriyle, kalemşörleriyle aracıyı, tefeciyi, kabzımalı suçladı. Elbette ki bunların payı var.

> ***Çünkü asıl neden kapitalizmdir, asıl neden emperyalizmin tam bağımlılık politikalarıdır. Kapitalizm var olduğu müddetçe açlık da, yokluk da, yoksunluk da artarak derinleşerek devam edecek.***

Ama CHP gerçek nedenin ne olduğunu bile bile, onun üzerini örtmek için bunu yaptı; halkın öfkesini bastırmaya, belediyeler eliyle sadaka dağıtarak, hem halkın, emekçi yılların onurunu kırmaya hem de olası bir kalkışmanın yolunu kesmeye çalıştı.

Bütün bunlar yaşanırken Yeni Partinin genel başkanı Özgür Özel yine CHP genel başkan yardımcısıydı. Pandemiden sonra T.C. tarihinin en büyük deprem felaketi yaşandı. Milyonlarca insan depremden etkilenirken, yüzbinlercesi yıkılan binaların altında kaldı; resmi rakamlara göre 50.000'den fazla insan hayatını kaybetti. Binlerce insan yıkılan binaların altından çıkarılmadı hafriyatla birlikte kamyonlara yüklenip hafriyat alanlarına taşındı, gömüldü.

Bütün bu süreçte Özgür Özel neredeydi? CHP genel başkan yardımcısı CHP grup başkan vekili gibi görevlerle CHP yönetiminde yer alıyordu. Sonra 2023 seçimleri gedi. Hukuki prosedürün bütün engellerine rağmen RTE bir kez daha aday oldu. Karşısında altılı masa kuruldu, CHP işin başını geçti ve RTE'nin yeniden aday olmasına karşı çıkmak bir yana açık destek verdi. Kitleleri aldatarak RTEnin yeniden seçilmesi için aktif biçimde çalıştı. Özgür Özel yine CHP genel başkan yardımcısıydı.

Seçimlerden sonra CHP genel başkanı oldu. 19 Mart'ta İBB başkanı Ekrem İmamoğlu görevden alınıp tutuklandı. Bir anda onlarca kentte milyonlar sokağa döküldü; yaşanan tam bir ayaklanmaydı. Özgür Özel ayaklanmadan yanaymış gibi davranarak ayaklanan kitlelerin sokakları terk etmesi, evlerine çekilmesi için elinden gelen her şeyi yaptı.

Aynı Özgür Özel iktidarı devirmek, devrimin zaferini çalmak için emperyalist merkezlerden icazet istedi. Ama Trump, RTE'yi Beyaz Saray'da ağırlayarak cevap verdi. Bu Özgür Özelin isteğinin reddinden başka bir anlam taşımıyordu. Bu durumdan cesaret bulan RTE, karşısındaki burjuva muhalefete bile tahammül etmeyeceğini gösterip CHP yönetimine Kayyum atadı. Ve sonunda Özgür Özel ve ekibi tasfiye olmamak için Yeni Partiyi kurdu.

Daha öncesini bir tarafa bırakalım. Burada saydığımız ve sayamadığımız onlarca olayın açıkça ortaya koyduğu gibi, CHP her kritik dönemeçte RTE'nin ve dinci faşist iktidarın devamı için çalıştı, dinci faşist hükümete destek verdi. Bütün bunlar olup biterken Özgür Özel de oradaydı, Kılıçdaroğlu'nun yanı başında, işin içindeydi. Yani hepsi oradaydı. Uzun lafın kısası Yeni Parti'de yeni olan hiçbir şey yok. Tam tersine CHP'nin ipliği pazara çıkınca, CHP'nin ve Kılıçdaroğlu'nun ipliği pazara çıkınca, ayaklanmanın önüne geçmek, devrimi zafer yolundan saptırmak ve devrimin zaferini çalmak göreviyle kurulan bir partidir. Onda yeni olan hiçbir şey yoktur.

Zenginlere “Dur” Diyelim

Editör

HABAŞ işçi katliamında hayatını kaybeden bir işçinin cenazesinde acılı bir kadın böyle haykırıyordu: “Zenginlere dur deyin”.

İşçi yakını bir başka kadın “buraları biz yaptık gerekirse her yeri yıkarız” sözleriyle isyanını ortaya koyuyordu.

Yüksek bir sınıf sezgisini ifade eden bu sözler, aynı zamanda sadece bir kişiye, HABAŞ fabrikası sahibi kapitaliste değil, bütün bir sınıfa, burjuvaziye duyulan büyük kin, öfke, kızgınlık gibi şiddetli ve yıkıcı duyguların dışa vurumuydu. Her toplumsal devrimin olmazsa olmaz koşulu olan duygular...

Bu sözler bir sınıf sezgisinden çok öte, bir sınıf bilincini mi ifade ediyor, bilmiyoruz. Ama şimdilik değilse bile, en azından, kendiliğinden bir sınıf bilincine dönüşmesi, böyle bir bilincin yolunu açması kaçınılmaz görünüyor.

İşçi sınıfı, emekçiler, yoksul kitleler “zenginler sınıfı”na, burjuvaziye karşı kin, kızgınlık, öfke gibi şiddetli duygular biriktiriyorlar ve bu giderek şiddetlenen bir hal alıyor... Bir burjuvaya karşı değil, bir grup asalak patrona karşı değil, bütün bir asalaklar sınıfına, bütün bir burjuva sınıfına ve onların düzenine karşı şiddetli, yıkıcı duygular.

Faşist devletin, dinci faşist iktidarın ve kapitalist düzenin bütün sahiplerinin uykularını kaçıran bir birikmedir bu. Çünkü, düzenin sacayaklarından biri olarak Özgür Özel ve partisinin tespit ettiği gibi bu öfke seli akmaya başlarsa önünde hiçbir “kütük” duramayacak, her şeyi önüne katıp sürükleyecek.

İşçi sınıfında ve diğer emekçi sınıflardaki öfke her yerde birikiyor. Maden işçileri neredeyse her ay bir maden ocağında harekete geçiyor, eylem yapıyor, eylemlerini Ankara’ya kadar taşıyor. Faşist devletin bu eylemlerin karşısına polis ve jandarmayı çıkarması, eylemlerin kısa sürede siyasal eylem karakteri kazanmasına neden oluyor.

İnşaat işçileri, tıpkı maden işçileri gibi, hatta onlardan daha sık, neredeyse her gün bir şantiyede, bir inşaatta eyleme geçiyorlar. Eylemler sert “direniş”ler, çatışmalar biçiminde geçiyor. Çünkü, inşaat alanında sömürü artık “düşük ücret” biçiminin çok ötesine ücretlerin ödenmediği köle işçi düzeyine getirilmiş durumda.

Yasal sosyal reformist partilerin ve onların ayak izinden sapmamak için son derece dikkatli davranan oportünist hareketlerin YENİ PARTİ VE ÖZGÜR ÖZEL’i yönetime, iktidara taşıma çabaları, işte bu sömürü düzenine can simidi atmaktan başka anlama gelmez. Özgür Özel ve partisi, tablosunu çizdiğimiz sömürü düzeninin, zenginler sınıfı egemenliğinin bir parçasıdır. Haliyle bugün giderek ağırlaşan ve emekçi sınıflar için çekilmez hale gelen yaşam koşullarının sorumlusu olarak gösterilen dinci faşist iktidarı ayakta tutan güçlerin başında gelir.

Emekçi sınıflar, yoksul kitleler, sınıf sezgisinin oluşturduğu bilinçle “zenginlere dur deyin” diye çığlık atarken sosyal reformist partiler, zenginler sınıfını değil, bu sınıfın sadece bir parçası, bu sınıfın siyasal güçlerinden sadece biri olan, bugünkü dinci faşist iktidarı işaret ediyorlar. Oysa artık kendileri de, dün kapısından ayrılmadıkları Özgür Özel ve partisinin bırakalım sömürü düzenini yıkmayı, dinci faşist iktidarı yıkmaya bile yanaşmadığını kabul etmeye başlamış görünüyorlar.

Sosyal reformist bir partinin yayın organı diyebileceğimiz bir günlük gazetenin yazarı, aralarında YENİ PARTİ’nin de olduğu burjuva muhalefete “Muhalefet neden ‘rejim’ diyemiyor?” diye seslendikten sonra şöyle devam ediyor:

“Ancak tüm bu sarsıntılara rağmen kendiliğinden çözülecek ya da yenilecek bir iktidarla karşı karşıya değiliz. Dolayısıyla siyasetin önündeki asıl düğüm muhalefetin nasıl bir hat izleyeceğine bağlı. Ne var ki muhalefet cephesi, rejimin içine düştüğü bu derin krizle yeterince uğraşmıyor. Yaşananları yalnızca birkaç ismin yıpranmasına ya da ittifak içi çatlaklara indirgeyen edilgen bir bekleme siyaseti izleniyor. Oysa iktidarı gerçekten geriletecek olan, parçalı eleştirilerle yetinmek değil, meselenin adını koyarak rejimi topyekûn karşısına almak ve onu siyasi olarak soluksuz bırakacak toplumsal hamleyi örgütlemektir.”

Yazarın daha iyi anlaşılması için şu noktaya açıklık getirmeli: Yazar “muhalefet” kavramıyla AKP-MHP dışındaki bütün burjuva partilerin ve elbette kendilerinin de olduğu partiler bloğunu kastediyor. Hedef ne peki? Hedef doğal olarak zenginler sınıfı düzenini yıkmak değil, dinci faşist iktidarı “geriletmek”.

Oysa emekçi sınıflar, artık sınıf sezgisiyle de olsa, meselenin, kendi yaşamsal sorunlarının dinci faşist yönetimi “gerileterek” değil, iktidarı bütünüyle ele geçirerek çözülebileceğini anlıyor; bir burjuva iktidarın yerine bir başka burjuva iktidarı geçirerek değil, halkın kendi iktidarının kurulmasıyla mümkün olabileceğini kavramaya başlıyor. Anketlerde ortaya çıkan tablonun bütün burjuva sınıfı ve onun politik partilerinin yüreğine korku salmasının nedeni de bu.

İktidar dışında her şey hiçbir şeydir. “Zenginlere dur” demenin yolu da, işçi sınıfının diğer emekçi sınıflarla birlikte bütün iktidarı ele geçirerek ellerine almaktan geçiyor. Burjuva sınıf ise, siyasi iktidarı ve ekonomik ayrıcalıklarını ne kendiliğinden, ne de parlamenter yoldan bırakır, onlardan vazgeçer. Onlar ancak zora dayalı devrim yoluyla sırtları yere yapıştırıldığında, kesin bir yenilgiye uğratıldıklarında ve tüm iktidar ellerinden alındığında vazgeçmek zorunda kalırlar.

Bir fırtına yaklaşıyor... “Zenginlere dur” denilebilecek bir fırtına. Burjuvazi bu fırtınaya iktidarını, egemenliğini ayakta tutmak üzere hazırlanıyor. İşçi sınıfı, emekçiler ve en başta da devrimci proletarya bu fırtınaya hazırlanmalıdır: Bütün iktidarı ele geçirmek için..

Hazırlıksız yakalanan kaybedecek!

Gözaltılara Karşı Adliye Önünde

9 Kasım günü gözaltına alınan Mücadele Birliği Dergisi emekçileri ve okurları 12 Kasım günü adliyeye sevkedildi. Bunun üzerine Mücadele Birliği Platformu, öğle saatlerinde İstanbul Adliyesi'nin önünde bir basın açıklaması yaptı.

"Devrimci İrade Teslim Alınamaz-Gözaltılar Serbest Bırakılsın" pankartının açıldığı eylemde Mücadele Birliği adına yapılan konuşmada, "*Bugün burada devrimcilere, sosyalistlere ve mücadele eden tüm kesimlere yönelik sürdürülen baskı, gözaltı ve tutuklama saldırılarını protesto etmek, gözaltına alınan yoldaşlarımızla, arkadaşlarımızla dayanışmamızı göstermek için bir aradayız. Baskı, saldırı, gözaltı, tutuklama; iktidarın halkın mücadelesini durdurmak için başvurduğu yöntemlerdir ve hiç değişmiyor. Sanıyorlar ki dernekleri, kurumları basarak, kapıları kırarak, yoldaşlarımızın evleri talan edilerek, gözaltına alıp tutuklayarak mücadeleyi durdurabilecekler.*" denildi.

Pek çok sosyalist kurum ve devrimcilerin bu saldırıların hedefi haline geldiği, kapıların kısılıp evlerin basılarak, evdeki her türlü materyale el konularak bu operasyonların gerçekleştirildiği hatırlatılan açıklamada, "*halkın örgütlü mücadelesini hedef alan bu saldırılar yalnızca gözaltına alınan arkadaşlarımıza yönelik değildir. Bu saldırılar işçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların ve ezilen halkların mücadelesine yöneliktir. Bu saldırılar faşizm tarafından tasfiye edilmeye çalışılan tüm devrimci kurumlara yöneliktir.*" denildi.

"*Burjuva iktidar, toplumun her kesiminde büyüyen hoşnutsuzluğa, yoksulluğa, sömürüye, baskılara karşı yükselen itirazı bastırmak, sindirmek istiyor. Devrimcileri ve sosyalistleri hedef alarak halkın mücadelesini öncüsüz, örgütsüz ve sessiz bırakabileceğini düşünüyor. Ancak yanılıyorlar. Bu çürümüş, lime lime dökülen kan emici kapitalist düzenin yarattığı yoksulluğun, sömürünün, çürümenin üzerini saldırılarla örtemezsiniz.*

Tarihimize baksınlar. İşte o şanlı tarihe baktıklarında kesintisiz bir devrim mücadelesi görecekler. Denizlerden bugüne 'Devrim biziz, biz devrimiz' diyenlerin cesaretini görecekler. Öfke de mücadele de büyüyor. Dün olduğu gibi bugün de baskılar karşısında geri adım atmayacağız. Gözaltılarla, tehditlerle, operasyonlarla sosyalizm ve devrim mücadelemizi yok edemeyeceksiniz." denilen açıklama, "*Tarihin çöplüğüne gitmemek ve sömürü düzenini sürdürmek için devrim tehdidinden arınmış bir düzen hayali kuruyorlar. İşçi ve emekçi hareketi tamamen durdurulmuş, devrimcileri teslim alınmış bir ülkede yaşayacakları yanılsaması içindeler. Böyle vahşi baskının, saldırının asıl amacı budur. Her saldırınızdan sonra daha kararlı, daha güçlü kalktık ayağa. Tehditleriniz, baskılarınız ancak kararlılığımızı artırır, sınıf kinimizi biler. Ne yaparsanız yapın, örgütlü halkın devrimci öfkesinden kurtulamayacaksınız*." diyerek sonlandı.

Ardından eyleme destek veren devrimci kurumlar adına konuşmalar yapıldı. Devrimci Gençlik Birliği (DGB) adına yapılan konuşmada "*Devrimci mücadelenin bayrağını yukarı kaldıranlar, işçi sınıfının yanında bulunan insanlarımız, yoldaşlarımız, dostlarımız bugün operasyonlarla, gözaltılarla, tutuklamalarla sindirilmek isteniyor. Bugün de burada bunun için bulunuyoruz.... Mustafa Suphilerden Deniz Gezmiş'e, Deniz Gezmiş'ten Mahir Çayan'a, Çayan'dan İbrahim Kaypakkaya'ya bizim dostlarımız, bizim yoldaşlarımız bu ülkede nice bedeller ödedi. Ve sermaye devletinin bu aciz, bu küstah saldırılarına karşı da her zaman başları dik bir biçimde göğüs gerdiler, mücadele etmeye devam ettiler. Buradan tekrardan ifade ediyoruz: Bugün devletin bu küstah ve aciz baskıları hiçbir türlü devrimcilerin iradesini teslim alamayacak. Buradan mücadele çağrımızı tekrardan yükseltiyoruz*." denildi.

BDSP adına yapılan açıklamada, "*İki gün önce Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nden tahliye olmuş birisi olarak aynı zamanda sizlere seslenmek istiyorum. Ayrıca bugün burada gözaltında olan Mücadele Birliği'nden dostlarımızın, yoldaşlarımızın yoldaşlarıyla beraber biz tutukluyduk. Yani şunu demek istiyorum, bu baskılar, saldırılar, gözaltılar bizleri yıldıramıyor. Bizler aynı kararlılıkla mücadeleye devam ediyoruz...Ve bundan sonra da bu böyle devam edecek. Mücadele Birliği'nden de yoldaşlarımızın yanındayız. Yaşasın devrimci dayanışma diyorum*." denildi.

ESP adına yapılan açıklamada: "*Bizler bugüne kadar hiçbir operasyonunuza boyun eğmedik, mücadelemizden vazgeçmedik. Defalarca tutuklandı arkadaşlarımız, defalarca başları dik çıktı. Sokakta, mücadelede yerleri yine hazırdı. Bugün yine sokakta, mücadelede yerleri tekrardan hazır. Bizler mücadelemizden vazgeçmiyoruz. Bugün bu saldırıların devam edeceğini biliyoruz ama biz de bu saldırılara karşı mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz. Mücadele Birliği'nden yoldaşlarımızın yanında olmaya devam edeceğiz. Yaşasın devrimci dayanışma."* denildi.

Eyleme ayrıca Kaldıraç, SMİ, Komün ve Özgür Gelecek de katılarak destek verdi.

İlerleyen saatlerde gözaltında tutulan 15 kişi serbest bırakıldı. Mücadele Birliği Gazetesi muhabiri Serpil Ünal adli kontrol ile serbest bırakılırken; yine Mücadele Birliği gazetesi emekçilerinden Özlem Oral ve Dünyaya Başkaldırıyoruz dergisi editörü Fatma Yıldırım, "terör örgütü üyesi olmak" iddiasıyla ev hapsi cezasına çarptırıldı.

İşçiler Üretimi Durdurdu

Bilecik'te faaliyet gösteren YK Holding bünyesinde bulunan DÖKSAN Fabrikası'nda çalışan işçiler, yaklaşık 5 aydır ücretlerinin ödenmediğini belirterek 16 Kasım günü iş bıraktı. Ağır çalışma koşulları, iş yükünün sürekli artırılması, tehdit ve işten çıkarma baskısıyla karşı karşıya kaldıklarını belirten işçiler, alacakları ödenene kadar üretime başlamayacaklarını söyledi.

Daha önce Gebze'de faaliyet gösteren DÖKSAN, 2025 yılında 54 işçiyi işten çıkardıktan sonra fabrikasını apar topar Bilecik'e taşımıştı. İşçiler, aradan geçen sürede çalışma koşullarının ağırlaştığını ve ücret ödemelerinin aksadığını belirtti.

Aselsan, Togg ve Ford gibi şirketlere parça üreten fabrikada üretim kapasitesi ve yatırımlar artarken, işçiler ücretlerini alamadıklarını ve artan iş yükü altında çalıştırıldıklarını ifade etti.

Ücretlerini alamadıkları için iş bırakarak basın açıklaması yapan işçiler, fabrika yönetimiyle yaptıkları görüşmelerde tehdit edildiklerini anlattı.

Bir DÖKSAN işçisi karşılaştıkları tehditleri şöyle aktardı: "*Nereye gider, şikâyet ederseniz edin, paranızı alamayacaksınız dediler. Fabrikada ücretlerimizi istediğimizde iyi ve kötü polisi oynuyorlar. Bir tane yetkili güzel yalanlarıyla bizi kandırıp oyalayarak çalışmaya yöneltiyor. Diğeri üstümüze yürüyerek küfürler edip kapıyı gösteriyor. Son görüşmede de ücretlerini isteyen birkaç arkadaşımızın küfürlerle haksız yere işten atılmayla tehdit edilmesine karşı, biz de hep beraber iş bıraktık. Anlayacağınız bıçak zaten kemiğe dayanmıştı, tehditler bardağı taşıran son damla oldu.*"

İşçiler, "*Şirket büyüdü, patron zenginleşti, biz yoksullaştık. Fabrikada koşullarımız ağırlaştı, esnekleşti, iş yükümüz arttı. Sonra ücretlerimiz ödenmemeye başladı. Bizleri içeride bastırdılar, korkuttular. Çocuğuma ekmek götüreceğim, babama ilaç alacağım diyerek çalışmaya devam ettik. Artık bunu kabul etmiyoruz, hakkımızı alana kadar mücadele edeceğiz*" dediler.

Fabrikada esnek ve kuralsız çalışma düzeninin hâkim olduğunu belirten bir işçi de, çalışan sayısının da önemli ölçüde azaldığını söyledi.

Haziran ayından sonra farklı bölümlerdeki işlerin, kalan işçilere yüklendiğini belirten bir işçi "*Haziran'dan sonra herkes her işi yapmaya başladı. Esnek, kuralsız çalışma iş yerine hâkim oldu. Yaklaşık 180 dolayında işçi varken bugün bu sayı 60-70'lere düştü. Ben mesela montaj bölümünde çalışıyorum ama, CNC'de eleman bulunmadığı için CNC operatörü gibi de çalışıyorum. 5 ay ücretlerimizin yatmasını bekledik. Sürekli şu ay vereceğiz, yok diğer ay vereceğiz diye diye aylarca bizi kandırdılar*" diyerek yaşanan gelişmeleri aktardı.

Üç yıldır fabrikada çalışan bir işçi ise ücretlerin ödenmemesi nedeniyle çok sayıda çalışanın işten ayrıldığını, kalan işçilerin ise artan iş yüküyle karşı karşıya kaldığını belirtti.

Normal koşullarda 300'den fazla işçinin çalışabileceği fabrikada yeni başlayanların 1-2 ay ücret alamayınca işi bıraktığını anlatan işçi, yaşadıklarını şöyle aktardı:

"*Ben dökümhane amiriydim, gelmeyen operatörlerin yerine makine başına geçip parça bastım. 20 saat çalışıp ailelerimizi göremediğimiz oldu. Biz taşın altına elimizi koyarken patron o taşla bizi ezmeye çalıştı.*"

Paris Komünü'nün Gücüyle Savaşa Devam!

17 Eylül'de Fransa'da öğretmenlerin greviyle patlak veren ve arkasından hemen lise öğrencilerinin okullarını boykot etmesiyle başlayan eylemler, ülkedeki bütün iş kollarının katılmasıyla birlikte tüm Fransa'ya yayılan, yüzbinlerce insanı sokağa döken bir halk ayaklanmasına dönüştü. Her gün sokak sokak barikat barikat polisle karşı karşıya yapılan eylemlerde binlerce gözaltı ve yüzlerce yaralı olmasına rağmen, çığ gibi büyüyerek ülkede genel grevlerle birlikte hayatı durma noktasına getirdi.

5 Kasım'da "Sarı Yelekliler" ülkenin her yerinde greve ve sokağa çıktı. 14 Kasım'da ise bir çok sendika, eylem çağrısıyla sokaklardaydı. 17 Kasım'da ülke çapında CGT, UNSA, FSU, Solidaires, CFE-CGC, FA-FP ve FO ile CFDT sendikaları grev ve gösteri çağrısını yaparak, yüzbinlerce işçiyi, emekçiyi ve öğrenciyi kapitalizmin derinleşen krizine ve faşizme karşı mücadele etmeye çağırdı.

"Hepimiz Anti Faşistiz (Siamo Tutti Antifascisti!)" sloganlarıyla iki aydır devam eden sokak savaşları, gün gün artarak devam ediyor. Fransa halkı, Paris Komününden aldığı güçle faşizme ve emperyalizme karşı savaşmaya devam edecek.

“Kendilerini Bekleyen Kaçınılmaz Sondan Kurtulamayacaklar”

Gün yine gözaltı ve baskın haberleri ile başladı. Artık ülkemizin günlük, rutin uygulaması haline gelen bu “şafak operasyonları”, sermaye sınıfının hedeflediği korku salmak, zapturapt altına almak, hizaya getirmek yerine öfkeyi biliyor. Halkın kaybedecek bir şeyi olmayan tüm kesimlerinde meydan okuma, savaşma azmini artırıyor.

Bu sabah İzmir merkezli operasyonlarda çoğunluğunu hukukçuların oluşturduğu 17 kişi gözaltına alındı. Antalya, İstanbul, Balıkesir, Bursa, Kayseri ve Antep’te de yapılan ev baskınlarında gözaltına alınanlar, İzmir Terörle Mücadele Şubesine götürüldü. Yapılan ev baskınlarında her tür dijital materyale de el konuldu, dosyaya 24 saatlik kısıtlama ve avukat yasağı getirildi.

TSS-İş Sendikası (Tüm Sağlık ve Sosyal Hizmet İşçileri Sendikası) Genel Başkanı Ülkü Şeyda Başaraner’in gözaltına alındığı öğrenilen bilgiler arasında. TSS-İş Sendikası yaptığı açıklamada *“Tüm İş Konfederasyonu üyesi olan sendikamızın, Aile ve Sosyal Hizmetler ile sağlık emekçileri arasındaki örgütlenme ve mücadele faaliyetlerinin önünü kesmek; özel hastanelerde yaşanan kuralsızlığa, güvencesizliğe ve insanlık dışı çalışma koşullarına karşı yürüttüğümüz mücadeleyi durdurmak amacıyla gerçekleştirilen bu girişimler hedefine ulaşamayacaktır. TSS İş Sendikası olarak işçilerin ve tüm emekçilerin hak ve çıkarlarını savunmaktan, sendikal örgütlenme ve mücadele kararlılığımızdan asla geri adım atmayacağız. Genel Başkanımız Ülkü Şeyda Başaraner derhal serbest bırakılsın! Sendikal Faaliyet Engellenemez!”* dedi. Aynı zamanda KATAŞ-SEN Genel Başkanı Şahin Başaraner’in de gözaltı listesinde bulunduğu, ancak uluslararası sendikal etkinlikler kapsamında yurt dışında olması nedeniyle gözaltına alınamadığını bildirdi.

ÇHD İzmir Şubesi, Şube Sekreteri Veysi Çetin ile üye avukatlar Yemen Cankan, Emrah Kanbay, Göksel Akbaba, Erdoğan Akdoğdu ve Bahattin Özdemir’in gözaltına alındığını belirtti ve *“iktidarın ve yargı mekanizmalarının olağanlaştırmaya çalıştığı bu hukuksuz pratikler, toplumsal muhalefeti hedef alan sistematik saldırıların yeni bir halkasıdır. Üyelerimizin evlerinde yapılan aramalarda dijital materyallere el konulmuş olması, mesleki faaliyetlerimizin kriminalize edilmek istendiğini göstermektedir. Ayrıca yürütülen soruşturma dosyasına erişim kısıtlılığı getirilmiş ve gözaltına alınanların avukat ile görüşme hakları engellenmiştir. Savunma hakkına yönelik bu saldırı, iktidarın yargı eliyle yürüttüğü hukuksuzluğun, keyfiliğin ve hak ihlallerinin üzerini örtme çabasından başka bir şey değildir. Soruşturmanın gizliliği adı altında yürütülen bu hukuk dışı politikalar, savunmayı durdurmayacaktır. Gözaltına alınan meslektaşlarımızın, üyelerimizin ve tüm yurttaşların derhal serbest bırakılması için hukuki ve fiili sürecin en yakından takipçisiyiz. Halkın ve ezilenlerin haklarını savunmaktan bir adım dahi geri atmayacağız”* dedi.

ÖHD Genel Merkezi de bir açıklama yaparak, “*Savunma hakkına yönelik saldırıya karşı meslektaşlarımız ile dayanışma içindeyiz, sürecin takipçisi olacağız. Meslektaşlarımız derhal serbest bırakılsın*” dedi.

Sendikacılara, avukatlara, sosyalistlere, devrimcilere yönelik ard arda devam eden bu saldırılar, dinci faşist iktidarın ve tekelci sermaye sınıfının gelmekte olan halk ayaklanmasından duyduğu korkuyu ifade ediyor. Ama ne yaparlarsa yapsınlar kendilerini bekleyen kaçınılmaz sondan kurtulamayacaklar. “Çünkü ölüm vurdu damgasını alınlarına: / - çürüyen diş, dökülen et-,/ bir daha geri dönmemek üzere yıkılıp gidecekler.”

NATO EDGE’ye Karşı Yürüyoruz!

İzmir’de NATO’ya Hayır Koordinasyonu, “NATO EDGE İzmir’de İstemiyoruz! Halkların Katili NATO Defol, Emperyalizmin Askeri Olmayacağız” diyerek, NATO EDGE etkinlikleri kapsamında 17-19 Kasım arasında düzenlenecek silah fuarına karşı Şirinyer NATO Üssü’nde halkların sesini yükseltti.

17 Kasım akşamı Şirinyer İzban’dan NATO Üssü’ne yapılan yürüyüşün ardından yapılan konuşmalarda, sabah saatlerinde mücadeleci sendikalara ve devrimci hukukçulara yönelik İzmir merkezli ev baskınlarına da değinildi.

Mücadele Birliği Platformu adına yapılan konuşmada Denizler’in Sinanlar’ın yükselttiği antiemperyalist mücadeleye değinilerek, savaşa karşı sınıf savaşı vurgusu yapıldı.

Geri Adım Atmayacağız

Mücadeleci Sendikalar, bu sabah gözaltına alınan TSS-İş Genel Başkanı Ülkü Şeyda Başaraner ve 6 avukatın gözaltına alınması, KATAŞ-SEN Genel Başkanı Şahin Başaraner hakkında gözaltı kararı bulunması nedeniyle Kadıköy Süreyya Operası önünde bir araya gelerek "Sendikacılar Ve Emekten Yana Avukatlar Derhal Serbest Bırakılsın!" dedi.

Mücadeleci Sendikalar, bugün sabah sabah saatlerinde gözaltına alınan TSS-İş Genel Başkanı Ülkü Şeyda Başaraner ve avukatların gözaltına alınması üzerine Kadıköy Süreyya Operası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Dev Yapı İş, İnşaat İş, Limter-İş ,Yapı Yol-İş, KATAŞ-SEN, Öğretmen Sendikası, Kaldıraç, Devrimci Öğrenci Birliği, Mücadele Birliği Platformu katıldı.

Basın açıklamasını okuyan Yapı Yol-İş Sendikası Örgütlenme Sekreteri Barış Kaya, TSS İş Sendikası Genel Başkanı Ülkü Şeıyda Başaraner'in evine düzenlenen polis baskınıyla gözaltına alınması; sendikanın avukatları Bahattin Özdemir ve Veysi Çetin ile çok sayıda avukatın gözaltına alınmasının, emek ve sendikal mücadeleye yönelik baskıların yeni bir örneği olduğunu söyledi.

KATAŞ-SEN Genel Başkanı Şahin Başaraner'in de gözaltı listesinde bulunmasının sendikal mücadelenin farklı iş kollarında yürütülen ortak ermek mücadelesinin hedef alındığını göstermekte olduğunu vurgulayan Kaya, "Son aylarda mücadeleci sendikaların öncülüğünde enerji, maden, inşaat, taşımacılık, sağlık, eğitim, metal ve tekstil işkollarında yaşanan eylem ve direnişler; işçilerin sarı sendikalardan koparak mücadeleci sendikalarda birleşme eğiliminin açık bir göstergesidir" dedi.

Öğretmen Sendikası'nın yürüttüğü mücadele ve gerçekleştirdiği eylemler nedeniyle sürekli baskı ve tehditlerle karşı karşıya kalmasının, sarı sendikalardan koparak enerji iş kolunda örgütlenen Smart Solar işçilerinin işten çıkarma saldırılarına maruz bırakılmasının ve Limter-İş Sendikası'nın yedi yöneticisinin aylarca tutuklu kalmasının, farklı iş kollarında mücadele eden sendikaların nasıl bir baskı ortamında faaliyet yürütmek zorunda kaldığını ortaya koyduğunu söyleyen Kaya, İzmir HABAŞ fabrikasında yaşanan ve 19 işçinin hayatını kaybettiği iş cinayetinde, HABAŞ patronu hakkında verilen ev hapsi kararı ile bugün İzmir merkezli birçok kentte mücadele eden sendikaların yöneticilerine ve avukatlarına yönelik gözaltı operasyonlar arasındaki çelişkiye dikkat çekti.

İşçilerin hayatına mal olan çalışma koşullarının sorumluları karşısında gösterilen bu yaklaşım ile işçilerin haklarını savunan sendikacılara ve hukukçulara yönelen baskıların, düzenin kimin çıkarlarını koruduğunu açıkça gösterdiğini belirten Kaya, "Mücadeleci sendikaların yöneticilerinin gözaltına alınması, tutuklanması ve sendika avukatlarının hedef hâline getirilmesi; sermayenin işçi sınıfının örgütlü mücadelesinden, birliğinden ve dayanışmasından duyduğu korkunun göstergesidir. Bu saldırıların nedeni sömürü ve baskı düzenini sürdürmek, işçilerin örgütlü mücadelesini ve hak arama iradesini kırmaktır" dedi.

Sendikal örgütlenmenin işçilerin kuralsız ve insanlık dışı çalışma koşullarına karşı birleşmesi ve ortak mücadele yürütmesi demek olduğunu ifade eden Kaya "Mücadeleci sendikaların ve sınıf eksenli sendikal anlayışın vazgeçmeyeceği temel ilke budur. Sendikalar baskıyla susturulamaz, emek mücadelesi gözaltılarla ve tutuklamalarla durdurulamaz" diye vurguladı.

Kaya, Mücadeleci sendikaların taleplerini şöyle sıraladı:

* Gözaltına alınan Ülkü Şeyda Başaraner, Bahattin Özdemir, Veysi Çetin ve diğer arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdır.

* Sendikal faaliyetler üzerindeki baskılara son verilmelidir.

* Sendikacıların, emekçilerin ve emekten yana hukukçuların örgütlenme ve mücadele hakları güvence altına alınmalıdır.

Kaya sözlerini "Birimizin hedef alınması hepimizin hedef alınmasıdır. Birimizin susturulması hepimizin susturulmak istenmesidir.

Farklı işkollarında, farklı alanlarda yürütülen mücadelelerin ortak gücü dayanışmadır. Baskılar karşısında geri adım atmayacak, dayanışmayı büyütecek ve işçi sınıfının örgütlü mücadelesini sürdüreceğiz" diyerek tamamladı.

Eylemde "Gözaltılar Serbest Bırakılsın", "Sendikal Faaliyet Engellenemez", "Baskılar Gözaltılar Tutuklamalar Bizi Yıldıramaz", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları atıldı.

Ve eyleme DEV TEKSTİL, DGD-SEN, ENERJİ-SEN, İNŞAAT-İŞ, KATAŞ-SEN, LİMTER-İŞ, OTİS, ÖĞRETMEN SENDİKASI, TOMİS, TSS İŞ, YAPI YOL-İŞ sendikaları imzacı olarak destek verdi.

İnşaat İşçileri Eylemde!

Dünyanın her yerinde en güvencesiz koşullarda ve en örgütsüz alanında çalışan inşaat işçileri, bu hafta da pek çok yerde eylemde idi.

Üsküdar:

Üsküdar'da bulunan Nef Kandilli şantiyesinde çalışan işçiler, çalıştıkları Metroküp İnşaat'ın konkordato ilan etmesinin ardından, haklarını alabilmek için eyleme geçme kararı aldı.

200 işçi 3-4 gündür firma tarafından oyalandıklarını, alacaklarını bir türlü alamadıklarını söyleyerek alacaklarını ve haklarını alamayan işçiler iş bırakarak 11 Kasım günü şantiyede eyleme başladılar.

Konkordato ilanı gibi süreçlerde yasada işçilerin alacakları ve hakları öncelikli alacak olarak kabul ediliyor. Ancak işçiler genellikle bu tarz durumlarda haklarını alamıyorlar. Dava açarak haklarını arayan işçilerin haklarını elde etmesi uzun yıllar sürüyor.

Yapı Yol İş, İnşaat İş ve Dev Yapı İş Sendikaları yaptıkları ortak açıklamada işçilere birliklerini koruma çağrısı yaparken, işçiler hakkını alana kadar mücadeleye destek verecekleri ni belirttiler.

Hasdal:

Hasdal'da Mandarin Oriental Rezidans inşaatında çalışan 1500 işçinin insanlık dışı koşullara karşı başlattığı mücadele devam ediyor.

İşçiler Yapı&Yapı ve Astaş İş Ortaklığı tarafından yürütülen iş sırasında insanlık dışı koşullarda çalışmaya ve yaşamaya mecbur bırakılıyor. İşçiler geçtiğimiz günlerde ateş yakarak iki aydır süren sıcak su kesintilerini, ısınma sorununu, sağlıksız ve hijyenden yoksun yemekleri ve şantiye ve kamp arasındaki güvensiz servis ulaşımını protesto etmişti. İşçiler sorunların çözülmemesi halinde iş bırakacaklarını duyurdular. İşçiler;

-Sıcak su, elektrik ve ısınma sorunlarının giderilmesini,

-Yemeklerin hijyenik ve besleyici olmasını

-Yatakhanelerin insani koşullara uygun şekilde düzenlenmesini

-Şantiye ve kamp alanı arasındaki ulaşım ve servislerde can güvenliğinin sağlanmasını,

-Haksız işten çıkarmaların ve taşeron baskısının son bulmasını

-SGK primlerinin gerçek ücretler üzerinden yatırılmasını istiyorlar.

Kırkağaç:

Erzurum Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Erkonut firmasının taşeronu Efay Grup bünyesinde çalışan işçiler haklarını almak için 5 Kasım'da eylem kararı almışlardı. Yapılan görüşmede işçilere tüm haklarının 9 Kasım Pazartesi günü ödeneceği taahhüt edilince işçiler ve sendika eylemi ertelemişti. Ancak işçilere verilen söz tutulmadı. Buna karşılık işçiler de Kırkağaç Meydanı'nda eyleme geçtiler.

11 Kasım günü işçiler Yapı Yol İş Sendikası öncülüğünde Manisa Kırkağaç Meydanı'nda toplanarak bir basın açıklaması yaparak Erzurum Büyükşehir Belediyesi'ne, belediyeye bağlı Erkonut'a ve taşeron firmaya seslenen işçiler haklarının ödenmesini talep ettiler.

"İnşaat işçisi köle değildir!" diyen işçiler 3 aydır haklarını alamadıklarını belirttiler. İşçilerin haklarını alamamasının ana sorumlusunun Erzurum Büyükşehir Belediyesi olduğunu, belediyenin ana yüklenici olduğunu ve işçinin hakkını alıp almadığını denetlemesi gerektiğini de kaydettiler. İşçilerin maaşlarının asgari ücretten gösterildiğini ve bu şekilde vergi kaçırıldığını da ekleyen işçiler, "Bu zulme dur diyeceğiz" dediler.

Haklarını alana kadar Manisa Kırkağaç Meydanı'nda kalacaklarını duyuran işçiler "gitme" yönündeki talepleri kabul etmeyeceklerini, mağduriyetleri giderilene kadar alandan ayrılmayacaklarını yaptıkları basın açıklamasıyla duyurdular.

Haklarını alamadıkları bu süreçte kiralarını ödemekte zorlandıklarını, evlerine ekmek götüremediklerini dile getiren işçilere, haklarının 12 Kasım günü ödeneceği sözü verildi. Bunun üzerine işçilerin ortak kararıyla eyleme ara verildi.

Yapı Yol İş sendikası yaptığı açıklamada eylemlerini kazanımla sonlandırdıklarını, süreci takip etmeye devam ettiklerini, işçilerin haklarının alamaması halinde eyleme kaldıkları yerden devam edeceklerini duyurdu.

Maltepe:

Gedik Center Maltepe şantiyesinde AVD İnşaat bünyesinde çalışan ve ücretlerini isteyen inşaat işçilerinin eylemi 16 Kasım günü kazanımla sonuçlandı. AVD Grup yetkilileri ile yapılan müzakere de 17 Kadım itibarıyla işçilerle arabuluculuk yapılacağı ve ödemelerin yapılacağı sözü verildi.

HABAŞ İş Cinayetinin Ön Raporu Çıktı

İzmir'in Aliağa ilçesinde HABAŞ Demir Çelik Fabrikası'nda 9 Kasım'da meydana gelen patlamaya ilişkin ön rapor hazırlandı; 19 işçinin yaşamını yitirdiği patlamaya dair Aliağa Cumhuriyet Başsavcılığı'nın görevlendirdiği bilirkişi heyetinin çalışmaları açıklandı. Ön raporda, patlamanın "çelikhane bölümündeki ark ocağında (ergitme kazanı) meydana gelen su-ergimiş metal teması sonucu gerçekleştiği" belirtildi.

Su sızıntısına ise neyin neden olduğunun yer almadığı ön raporda, işçilerin ve mühendislerin anlatımına göre, tavan vinci ark ocağının üzerine çöktü, kopan doğal gaz ve oksijen hatları şiddetli patlamaya yol açtı ve işçiler tehlike bölgesindeydi. Vincin üzerinde hareket ettiği taşıyıcı mesnet direkleri ayrışarak devrildi. Planlı bakımda gaz hatlarının basıncı boşaltılmadı ve alan tahliye edilmedi.

"Soğutma sistemi arızası ve su sızıntısı" başlığıyla verilen bölümde, "Ark ocağının yüksek ısıya dayanmasını sağlayan su soğutmalı panellerde veya boru hatlarında meydana gelen sızıntı/yırtılma nedeniyle soğutma suyunun, yaklaşık 1600°C sıcaklıktaki sıvı çeliğin içerisine sızdığı belirlenmiştir" denildi.

Yine "Buhar patlaması (fiziksel patlama)" bölümünde kapalı veya yarı kapalı ergitme ortamında sıvı metalin altına hapsolan suyun milisaniyeler içinde genleşerek buharlaşması (hacminin yaklaşık 1600 katına çıkması), şiddetli bir basınç dalgasına ve sıvı metalin çevreye saçılmasına yol açtığı ifade edildi.

Periyodik bakım ve kontrol eksikliklerine dikkat çekilen ön raporda, "Soğutma devresi panellerindeki metal yorgunluğu, korozyon ve aşınmaların zamanında tespit edilemediği, periyodik kontrollerin ve tahribatsız muayene testlerinin yetersiz kaldığı vurgulanmıştır. Sistemdeki su basıncı düşüşünü veya sıcaklık anomalisini anlık olarak algılayıp ocağı otomatik olarak durdurması gereken emniyet sensörlerinin ve otomasyon sisteminin devre dışı olduğu ya da işlevini yerine getirmediği tespit edilmiştir" diye belirtildi.

Acil durum ve tahliye yetersizliğinin de altı çizilen ön raporda, patlama ve ardından yayılan yüksek ısı ile zehirli gazlara karşı çalışanların, hızla tahliye edilebileceği güvenli kaçış koridorlarının ve koruyucu bariyerlerin standartlara uygun olmadığı aktarıldı. Kapsamlı rapor, kesin kusur oranlarının belirlenmesi için laboratuvar numuneleri ve bakım kayıtlarındaki detaylı incelemenin ardından dosyaya eklenecek.

Mücadeleci Sendikalardan HABAŞ İçin Eylem

İzmir'de bir araya gelen Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, TSS İŞ, OTİS, Yapıyol İş, Kataşsen, DGD Sen, Tarım Sen, Bağımsız Maden İş, Enerji Sen ve İnşaat İş yaşanan katliamı protesto etmek için HABAŞ önünde ortak bir açıklama yaptı.

Eylem sırasında kapıya kadar gelip desteklemek isteyen işçiler ise güvenlik tarafından içeriye gönderildi.

İzmir, Aliağa HABAŞ Demir Çelik Fabrikası'nda meydana gelen patlama ve ardından çıkan yangında 19 işçi hayatını kaybetmiş, 1'i ağır 12 işçi ise yaralanmıştı. Patlama anında bile fabrika çalışmaya devam etti ve kesintisiz devam ediyor.

Olay yeri incelemesi yapılmadı. İnceleme yapmak isteyen bağımsız kurumlar içeri alınmıyor. Soruşturma kapsamında 10 kişi gözaltına alındı, patron hariç 9'u tutuklandı. Katliama karşı çıkan 28 işçi de darp edilerek gözaltına alındı.

Yetkili sendika olan Türk Metal İş de işçileri işsizlikle korkutmakla, sindirmekle meşgul.

Açıklama yapan mücadeleci sendikalar, Adalet ve Çalışma Bakanı başta olmak üzere sorumluların, buna aracılık eden ve üstünü örten tüm kurumların cezalandırılmasını istedi.

Gençlik: “Bu Düzenin Tam Karşısında Konuşlanıyoruz”

9 Kasım günü HABAŞ demir çelik fabrikasında gerçekleşen patlama nedeniyle 19 emekçi katledilmişti. Bunun üzerine İzmir ve İstanbul başta olmak üzere gençlik pek çok yerde eylemlerde katliama karşı sesini yükseltti.

İstanbul:

10 Kasım günü İstanbul’da İşçi Emekçi Birliği’nin çağrısı ile onlarca devrimci kurum,sendika ve emekçi, Mecidiyeköy’de Cevahir AVM önünde bir araya geldi. Başta öğrenci gençlik olmak üzere gençlerin eyleme yoğun katılımı dikkat çekti.

Burada yapılan basın açıklamasında bu sistemin işçilerin kanından beslendiği her yıl onlarca işçinin patronlar tarafından katledildiğine değinildi ve işçilere şalter indirme ve genel grev çağrısı yapıldı.

Başta Devrimci Öğrenci Birliği olmak özere bir çok gençlik örgütü de İstanbul sokaklarında bildiri dağıtımı, sokak eylemleri ve ajitasyon konuşmaları gerçekleştirdi. DÖB, Bakırköy Özgürlük Meydanı’nda yaptığı bildiri dağıtımında; bu işçi katliamlarının devam etmemesi, sermaye düzeninin, ücretli kölelik düzeninin son bulması için, başta işçi ve öğrenciler olmak üzere tüm ezilen ve sömürülenlerin mücadele birliğinin oluşturulup, burjuvazi ve sermaye devleti ile amansız bir savaşım verilmesi ve mevcut burjuva devlet aygıtının parçalanıp yerine emeğin iktidarının kurulması gerektiğini vurguladı.

DÖB yaptığı bildiri dağıtımını Kadıköy’e de taşıyıp, Kadıköy sokaklarına astı ve halkın birçok kesimi ile buluşturdu.

İzmir:

İzmir’de ise aynı günün sabahı devrimci gençliğe ve devrimci kurumlara yönelik operasyon düzenlendi. İzmir devrimci gençliği bu iki gündemi birleştirerek, aslında birbirinden pek de ayrı olmayan mücadele koşullarına değinmek üzere, 9 Kasım akşamı Alsancak’ta buluştu. ÖSYM’den başlayan yürüyüşün ana şiarı “Gözaltıları Alacağız, Katledilen İşçilerin Hesabını Soracağız!” idi. Yürüyüş sırasında sık sık “İşçilerin Katili Sermaye Düzeni!” sloganları atıldı.

Basın açıklamaları da TSKM önünde yapıldı. Burada DÖB’lü öğrenciler de söz alarak yaptıkları konuşmada; “gözümüzü açtığımız her sabahı katliam haberleri, iş cinayeti haberleri ve gözaltılar ile karşılıyoruz. Bir yandan fabrikalarda, madenlerde işçiler katledilirken, öte yandan MESEM’lerde öğrenci-gençlik üç kuruşa sermayeye yem ediliyor. Bizler bu katliam düzenine mecbur olmadığımız gibi, bu düzenin tam karşısında konuşlanıyoruz.” diyerek öğrenci gençliğin konuya dair görüşlerini dile getirdi.

Ankara:

Ankara’da HABAŞ’ta yaşanan işçi katliamı karşısında basın açıklaması gerçekleştirildi.

Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri’nin çağrısı ile çıkılan basın açıklamasına üniversite dayanışmaları da katıldı. Ankara’daki devrimci ve ilerici güçler, “Buradan tüm işçi ve emekçileri ölüm ve sömürü düzeninden hesap sormaya, bir avuç asalağın karı uğruna çalışırken can vermediğimiz, gündüzlerinde sömürülmediğimiz, geceleri aç yatmadığımız, sınıfsız, sömürüsüz bir dünya mücadelesini hep birlikte büyütmeye çağırıyoruz.” dediler.

Silah Sanayii Fuarları
Emperyalist Bağımlılığı Pekiştiriyor

17-19 Kasım tarihleri arasında İzmir'de düzenlenecek NATO EDGE 2026 Savunma Sanayi Etkinliğini merkeze alarak DÖB'lü öğrenciler ile NATO'nun rolü, emperyalist bağımlılık ilişkileri ve bunların eğitimdeki yansımaları üzerine bir söyleşi yaptık.

Devrimci öğrenciler bize, silah fuarlarının ve savunma sanayii etkinliklerinin emperyalist bağımlılığı pekiştirmedeki işlevi, artan savunma harcamaları ile eğitim alanındaki kısıtlamalar ve okullardaki temel sorunlar arasındaki ilişki, emperyalist bağımlılığın üniversiteler ve eğitim sistemi üzerindeki somut etkileri, mühendislik başta olmak üzere birçok bölümde öğrencilerin staj ve istihdam için silah/savaş sanayiine yönlendirilmesi, bu tür fuarların üniversite-sanayi işbirliğini nasıl meşrulaştırdığı, gençliğin talep ettiği bilimsel, eşit, parasız, anadilde, özerk ve politeknik üniversite modeli üzerine düşüncelerini aktardılar.

İzmir'de 17-19 Kasım'da düzenlenecek, NATO EDGE 2026 etkinliğini nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu tür savunma teknolojileri ve silah sanayii fuarları, emperyalist bağımlılığı pekiştirmede nasıl bir rol oynuyor?

Temmuz ayında gerçekleştirilen NATO zirvesinin ardından, COP-31 ve NATO EDGE 2026 ile emperyalistlere ev sahipliği yapmaktan geri kalmayan işbirlikçi, bugün önümüze 17-19 Kasım'da düzenlenecek silah fuarı gündemini koyuyor. Bugün farklı farklı gündem ve isimlendirmelerle önümüze sunulan bu etkinlikleri kavramak için, önce NATO'nun hangi amaçla kurulduğunu ve bugün ne için varlığını sürdürdüğünü kavramamız önemli.

"Özgür dünyayı komünizme karşı savunmak" amacıyla geçmişte kuruluşunu ilan eden NATO'nun bugün sunduğu özgürlüklere baktığımızda, Epstein dosyalarında adı geçen onlarca ahlaksızlığa rastlamak zor değil. Özetle NATO, emperyalist saldırganlığın en örgütlü ve kanlı askeri savaş aygıtıdır ve bugün Batı Asya'dan Afrika'ya, Latin Amerika'ya dek uzanan coğrafyalarda dökülen her damla kanda bu aygıtın imzası var. Emperyalist bağımlılık meselesine baktığımızda ise bugün Türkiye'nin NATO üyeliği ve emperyalist güçlerin liderlerini ağırladığı zirvelere ev sahipliği yapması; yerli tekelci burjuvazinin ve faşist iktidarın emperyalizme ne denli göbekte bağlı ve işbirlikçi olduğunun somut bir kanıtı.

İncirlik başta olmak üzere; bu topraklarda ki NATO üsleri halkın güvenliği değil, emperyalist orduların lojistiğini ve finans kapitalin çıkarlarını korumakta. Haliyle bu tür silah fuarı organizasyonları da açıkça buna hizmet etmekte.

İzmir'deki silah fuarı da emperyalist savaş makinesinin ve yerli tekelci burjuvazinin kâr hırsının gövde gösterisidir. Bugün dünya halklarının üzerine kurşun yağdıran emperyalist paylaşım savaşlarının araçları bu fuarda sergilenecek. Emperyalizm bir yanda savaşı ve ölümü pazarlarken, diğer yanda yıkımın faturasını halklara kesmeye ve bunu yeni bir kâr kapısı olarak görmeye devam edecek. Türkiye kapitalizmi ise bu dünya sisteminin dışında duran ya da yalnızca edilgen mağduru olan bir yapı değil.

Bugün Türkiye'deki üretim, finansman, teknoloji, enerji, dış ticaret süreçleri, uluslararası kapitalist ilişkilerden bağımsız hareket etmiyor. Ülke içinde devasa fabrikaların, bankaların ve güçlü bir yerli tekelci burjuvazinin bulunması, bu bağımlılık ilişkilerini ortadan kaldırmıyor. Aksine yerli tekelci burjuvazi, kendi sermaye birikimini gerçekleştirirken uluslararası finans kapitalle sürekli işbirliği yapar, ondan teknoloji ve finansman sağlar, belirli alanlarda rekabet eder ve bütün bunların sonucunda bağımlılık ilişkilerini her gün yeniden üretir.

Savunma harcamaları ve NATO gibi ittifaklara entegrasyon artarken, eğitim alanındaki kısıtlamalar ve

okullardaki temel sorunlar nasıl bir ilişki içinde? Emperyalist bağımlılık bu kaynak dağılımını nasıl etkiliyor?

İlk soruda bahsettiğimiz üzere, emperyalist bağımlılık ilişkileri her gün yeniden üretilmeye devam ediliyor. Dolayısıyla emperyalist bağımlılık, bugün kampüslerin, okulların üzerine gökten düşen soyut bir baskı değil yalnızca. Üretimden, finansa, teknolojiden, istihdama kadar uzanan ve bizim gündelik yaşamımıza kadar ulaşan somut, maddi bir ilişki bütünü. Emperyalist bağımlılığın ve kapitalizmin eğitim alanındaki tahribatını anlamak için bugün üniversitelerin nasıl dönüştürüldüğüne bakmamız dahi yeterli.

Bugün üniversiteler kendi teknolojisini üretebilecek kaynaklardan yoksun bırakılırken, sermayeye bağımlı hale gelmekten kaçamıyor. Bir öğrenci araştırma yapmak için girdiği laboratuvara baktığında, kullanılan cihazların nerede üretildiğini, kullandığı yazılımların hangi dış firmalara bağlı olduğunu görebilir. Yine bir öğrenci araştırma yapmak istediğinde, ihtiyaç duyduğu teknik altyapı dışarıdan satın alınıyorsa, üretim yapısında hangi alanlarda dışarıya ne denli bağımlı olduğunu da tescil edebilir.

Biz bugün üniversite-gençlik mücadelesi verirken, sıkça üniversitelerin sermayeye alan açtığından bahsediyoruz. Bugünün üniversiteleri bilime ve eğitime göre değil, sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillendiriliyor. Tekelci şirketlerle kurulan ilişkiler ve üniversitelerin finansman yapısı burada doğrudan belirleyici oluyor. Sadece bu da değil, meseleyi doğrudan açıklamak adına daha da basit düşünelim. Her yeni eğitim döneminde barınma ve ulaşım kriziyle karşı karşıya kalıyoruz. Bir öğrenci kampüsüne ulaşmak için her gün saatlerini ulaşımla heba ediyorsa, kötü koşullardaki özel yurtlara veya fahiş fiyatlardaki kiralara mahkum ediliyorsa, bu durum doğrudan sermaye birikim süreçleriyle ilgili demektir. Öğrencinin barınması bir yaşam hakkı ve zorunluluk olarak değil, kârlı bir yatırım alanı olarak örgütleniyor. Haliyle öğrencinin cebinden çıkan kısıtlı paranın da nereye gireceği önceden belirlenmiş oluyor ve aynı sermaye düzeninin çarklarında dönüp duruyor.

Emperyalist bağımlılığın eğitim sistemine en somut yansımaları nelerdir? Dışa bağımlılık üniversitelerdeki ve okullardaki eğitim kalitesini nasıl şekillendiriyor? Silah savunma sanayiine yapılan yatırımlar ile eğitime ayrılan kaynaklar arasında bir tercih mi söz konusu?

Emperyalist bağımlılığın eğitim sistemine en somut yanılsamaları, emperyalizmin çevre ülkelerdeki üretici güçleri ve üst yapıyı kendi çıkarlarına göre şekillendirmesinden kaynaklanıyor. Eğitim yalnızca karşımıza salt bir bilgi aktarımı olarak çıkmıyor. Egemen sınıfın ve emperyalist merkezlerin ihtiyaç duyduğu emek gücünü, ideolojiyi ve bağımlılık ilişkilerini de yeniden üretiyor. Haliyle evet, somut bir sınıf tercihi söz konusu.

Emperyalist sistemde çevre ülkelerin yönetici sınıfları (örneğin, işbirlikçi burjuvazi) çoğu zaman askeri harcamaları, iç güvenlik aygıtını ve savunma sanayiini "ulusal güvenlik" gerekçesiyle öncelendiriyor. Bu tercih kapitalist devletin sınıf karakterinin başka bir ifadesi. İşçi-emekçi sınıfların ve öğrenci-gençliğin uzun vadeli ihtiyaçları (nitelikli, bilimsel, parasız, eşit eğitim talepleri) değil, egemen blokun ve emperyalist ittifakların (örneğin, NATO) kısa vadeli "güvenlik" ve kâr çıkarları önceleniyor. "Ulusal güvenlik" söylemi içte sınıfsal baskıyı, dışta ise bağımlılık ilişkilerini maskelemek adına kullanılıyor.

Yine öğrenci-gençliğin gündelik sorunlarına baktığımızda, bu yapısal bağımlılık ve kaynak tercihi yaşamımızda doğrudan hissediliyor. Örneğin; ekonomik krizin yükünü omuzlarımızda gün geçtikçe daha ciddi hissediyoruz. Yüksek yaşam maliyetleri, yetersiz KYK bursları, staj ve part-time iş zorunlu aldığımız eğitimi "hak" olmaktan çıkarıp, borç ve rekabet mekanizmasına dönüştürüyor.

Mühendislik başta olmak üzere birçok bölümde öğrenciler staj ve mezuniyet sonrası istihdam için silah/savaş sanayisine yönlendiriliyor. Bu durum üniversitelerdeki emperyalist bağımlılığı nasıl ortaya koyuyor? İzmir'de düzenlenecek silah fuarı (şu an NATO EDGE 2026 gibi etkinlikler) bu yapıya nasıl katkıda bulunuyor? Buna karşı gençlik nasıl kampüsler istiyor?

Üniversite, kapitalist toplumda "tarafsız bilgi üretme yeri" değildir. Üretim ilişkilerinin, sınıf çıkarlarının ve emperyalist sistemin ihtiyaçlarına göre şekillenir. Bugün mühendislik (ve giderek bilgisayar, elektronik, malzeme, hatta sosyal bilimler) öğrencilerinin staj ve iş olanaklarının büyük ölçüde savunma sanayisine yönelmesi, bu gerçeğin açık ifadesidir. "Yerli ve milli" söylemiyle süslense de, bu yönlendirme Türkiye'nin NATO üyeliği ve emperyalist iş bölümündeki konumundan bağımsız düşünülemez.

Sermaye birikiminin en kârlı ve devlet tarafından en çok desteklenen alanlarından biri silah üretimi. Üniversiteler bu alana nitelikli işgücü (ucuz, esnek, yüksek nitelikli emek) sağlar. Araştırma-geliştirme, müfredat, staj protokolleri ve kariyer günleri giderek bu sektörün ihtiyaçlarına göre ayarlanıyor. Öğrencinin "geleceği" savaş teknolojilerine bağlanırken, bilimsel eğitim ve toplumsal ihtiyaçlar ikinci plana dahi atılmıyor, konu dahilinde bile tartışılamıyor. Ki bu esasında tekelci kapitalizm+ askeri sanayii ilişkisinin yerel yansımasıdır, biz ise bu yansımayı kendi eğitim alanlarımızda gözlemliyoruz.

Türkiye, emperyalist sistemin çevresinde bir ülke olarak hem kendi burjuvazisinin kâr peşinde koşmasını, hem de NATO'nun kolektif güvenlik mimarisinin teknolojik ihtiyaçlarını karşılamaya çalışır. Üniversite de bu iki yönlü bağımlılığın insan kaynağı üreten aygıtı haline gelir. İzmir'de gerçekleşecek silah fuarı gibi etkinliklere baktığımızda ise bu yapıyı hem meşrulaştırdığını hem de derinleştirdiğini görüyoruz.

NATO'nun iletişim ve bilgi ajansı tarafından düzenlenen, yüzlerce teknoloji firmasının (aralarında ASELSAN, HAVELSAN, TUSAŞ, ROKETSAN vb. ile Microsoft, Airbus gibi emperyalist merkez firmalarının da bulunduğu) katıldığı bu "savunma teknolojisi ve yetenek" buluşması, silah sanayisini "teknoloji, inovasyon, istihdam" olarak sunarken; öğrenciler ve genç mühendisler için "kariyer fırsatı", "staj kapısı", "geleceğin teknolojisi" diye pazarlanıyor. Fuarlar ve konferanslar, üniversite-sanayi işbirliğini somutlaştırırken bağımlılığı "normal" ve "kaçınılmaz" gösterme çabasını yükseltiyor. Kısacası emperyalist askeri ittifakın teknolojik ihtiyaçlarıyla yerel sermayenin kâr hırsı aynı masada buluşuyor.

Haliyle bizler için üniversite, eleştirel düşünce ve toplumsal dönüşüm için bir alan olmaktan çıkıp, savaş ekonomisinin insan kaynağı deposuna dönüşüyor. Çözüm ise bu yönlendirmeyi "fırsat" olarak kabul etmek değil, üniversitelerin bilimin ve üniversitelinin elinde şekillenecek haline kavuşturmaktan geçiyor.

Bugün hangi alanda olursa olsun, bir öğrencinin ihtiyaçları ve karşısında duran koşullar ortak. Ve bizler o koşullara baktığımda tek bir şeyden doğduğunu görüyoruz. O da "politik özgürlük"tür. Bugün üniversitelerin sermayeye peşkeş çekilmesi de, kayyım rektörler tarafından yönetilmesi de, bilimsellikten uzak dinci-gerici ögeler barındırması da, niteliksiz ve ücretli halde sunulması da aynı kapıya çıkıyor. O sebeple, evet. Üniversiteleri bağımlılık cenderesinden kurtarmak mümkün.

Gençlik istediği bilimsel, eşit, parasız, anadilde, özerk ve politeknik üniversitelere önce kampüslerde sonra sokaklarda yükselttiği anti emperyalist anti kapitalist mücadeleyle kavuşacaktır.

Sözün, kararın, yetkinin üniversiteli de olduğu kampüsler için gençlik, önce neyin mücadelesini verdiğini kavramalı. Bugün her alanda verdiğimiz mücadele, politik özgürlük mücadelesidir ve mücadeleyi kampüslerden sokaklara taşıyarak kendi politik özgürlüğümüzü kazanacak olan, üniversiteleri özgürleştircek olan kararlı ve süreklileşmiş mücadele hattıdır.

Devrimin Özgün Bir Karakteri

Umut Çakır

-I-

Önce, bu yazının ana tezini ifade edelim. Dünyada her devrim benzer yanlar, ana yollar dışında kendine özgü bazı yanlar da barındırır. Dünyanın toplumsal devrimlerinde genel olarak şu olgu ana karakterdedir: Örgütlü, bilinçli, bir program ve hedefe sahip olan görece azınlık bir sınıf kesimi, toplumun geri kalan hoşnutsuz, ama görev ve hedefler konusunda kafa açıklığına sahip olmayan çok daha geniş kesimini, kendi bayrağı altında toplayıp onları devrime sürüklemiştir. Ancak bazı özgün aşamalarda devrim, ancak geriden gidenlerin ilerideki kitleyi arkasından ittirmesiyle gelişebilir. Şimdi bir süredir bu topraklarda yaşanan özgün karakterli aşama budur.

Bu iddia ilk kez burada dile getirilmiyor, önceki pek çok yazıda işlendi. Ve zaman içinde ortaya çıkan olgular, bu iddiaya güçlü kanıtlar sundu, sunmaya devam ediyor. Hemen belirtelim, geriden gelenlerin ilerideki-leri harekete zorlaması, bu topraklara özgü bu olgu değil. Yakın zamanlar Kolombiya, şimdi Hindistan, belirgin biçimlerde bu özgünlüğü sergilediler. Kolombiya'da silahlı güçlerin ağırlığının tasfiyesi sürecinden sonra, kentlerde ayaklanmalar patlak verdi. Hindistan'da ise çok uzun süre devrimci politikayı domine eden Komünist Parti'nin parlamenter ataleti ile Maocu gerilla gruplarında yaşanan liderlik bunalımı, toplumun daha gerilerden gelen gençlik kesimini itici bir güç haline getirdi. Kolombiya, Hindistan ve bu toprakları özgün karakterde buluşturan ortak bir politik koşula işaret edelim. Her üç coğrafyada geçen yüzyıl ve bu yüzyıla yayılan oldukça **uzun iç savaş tarihine sahiptir.**

Bilindiği üzere uzun iç savaşlar, toplumsal devrimlerin çağdaş bir olgusudur. Bir yanda sürekli yenilenebilen askeri güç ve kaynaklarıyla egemen burjuva sınıf, diğer yanda nihai kapışma için tayin edici ya da tayin edici gücü toplamakta zorlanan devrimci sınıflar, bu iki güç arasındaki asimetrik dengede uzun iç savaşlar peydah olur. Kolombiya'da egemen burjuva sınıfın yıpranan kaynaklarını sürekli yenileme işini, bizzat ABD ordusu ve kokain baronları üstlenmişti. Onlarca yıl boyunca geniş kırsal alanları tam kontrol altında tutabilen silahlı devrimci güçler, tayin edici yer olan büyük kentlerde sürekli yıkımdan geçen güçlerini toparlayamamıştı. Hindistan'da ise toplumu fay hatları gibi kesen keskin kültürel ayrımlar, kapitalizmin farklı bölgelerde farklı gelişim aşamaları sergilemesi bu muazzam kalabalık ülkede tayin edici yoğunlaşmayı erteleyip durmuştu. Bu topraklarda da uzun iç savaşın en yoğun, kesintisiz yaşandığı yer Kürdistan olurken, Türkiye'nin birkaç büyük metropolünü etkileyen çatışmalar çok daha düşük yoğunlukta, kesintili, istikrarsız bir seyir izlemişti.

Dünya burjuvazisi, devrimi bastırma programında uzun iç savaşlara özel bir yer verdi. Tarihsel deneyimlerden çıkartılan derslerle burjuvazi, uzun iç savaşlar boyunca kendini tekrar eden devrimci bunalımların üstesinden gelmeyi öğrendi. Bu dersleri kendi dilinde, "düşük yoğunluklu savaş" biçiminde formüle etti. Alınan tüm önlemler, askeri açıdan, şu hedefe odaklandı: Kısmi savaşımların genel silahlı ayaklanmaya evrilmesini önlemek. Bu hedef etrafında burjuvazinin aldığı önlemler içinde dikkat çekici unsurlar şöyleydi:

1) Tayin edici güçlerin tayin edici yerde birikimini önlemek. 2) Devrimci savaş alanlarını uzun bir kuşatma altında tutmak. Ve 3) Emekçi kitleler içinde oportünizm kanserinin yayılmasının önünü açmak, bu amaçla sandık-seçim odaklı politikayı parlatmak ve kısmi başarılar elde etmesine izin verme, yani en önemli mevziyi koruyabilmek için küçük, önemsiz mevzileri hasmına terk etmek.

Uzun iç savaşın asıl tahribatı, bu yüzden devrimin ileri bilinçli kesimleri üzerinde görüldü. Bu kesimler dört bir yandan oportünizm kanserine açık tutuldular. Ve oportünizm bu mücadeleci direşken, bilinçli yığınları, biteviye bir mevzi savaşına sürüklerken, bu iç savaşı nihayete erdirmenin en önemli kanıtı, neredeyse tamamen bir kenara bırakıldı: Tayin edici yerde tayin edici güçler toplamak. Burjuvazi tarafından bu ileri kesimler, varoluşsal nitelikteki bir kavganın nihai kapışmasından uzak kalacak kadar düşük yoğunluklu, ama onları tayin edici yerde buluşmalarını önleyecek kadar sıkı yoğunluklu bir savaş içinde tutuldular. Sonuçta ileri kesimler, oportünizm kanserinin etkisiyle önlerinde aşamayacaklarını düşündürecek kadar yüksek bir baraj duvarıyla, toplumun genelinden yükselen şiddet ve baskıya karşı beliren öfke arasında sıkışmış buldular. İşte geriden gelenlerin, ilerideki kesimleri harekete zorladığı özgün aşama bu sıkışma durumunda bu güç dengeleri üzerinde belirdi.

19 Mart Ayaklanması görece kısa sürede bu özgün deneyimin kimi karakter özelliklerini, ders niteliğinde önümüze serdi. Aydınlanma, iç savaşın yıpratıcı etkilerine en uzak ama birikim yönünden en zayıf kesimlerden, öğrenci gençlikten kopup geldi. "Sandık değil sokak!" şiarıyla oportünist kansere sersemletici bir darbe vuruldu. Ancak bir kısa deneyim, şu dersi de açığa çıkardı:

En geriden gelenler, ileride olanları bir atılıma doğru sürükleyebilirler ama bu ileri kesimleri kendi peşlerinden sürükleyemezler. Bunun için gerekli birikime hedef ve görevlere dair zihin açıklığına sahip olamazlar.

- II -

Uzun iç savaş boyunca ileri kesimleri saran ve yer yer kökleşen oportünist kanserin 19 Mart'taki gibi öyle tek bir darbede sökülüp atılması elbette mümkün değildi. Bunun için güncel olguların, ders verici nitelikte bir dizi gelişmenin üst üste oralarda binmesi gerekiyordu. Nitekim, ayaklanma düzeyinden geri çekilip, öfkeyi burjuva muhalefetin açtığı kulvarda sokağa yansıtmak biçiminde cereyan eden isyancı bir dalgaya evrilen hareket, gelinen aşama hem bir "sandık değil, sokak" dersini pekiştirdi hem de kısmen "tayin edici yerde tayin edici güç" toplayabileceğini deneyerek gördü. (Geçen senenin Tandoğan Mitingi)

SAMER araştırma koordinatörü Yüksel Genç, bu en geniş isyancı kitlenin tüm bu süreç boyunca geliştirdiği bilinci (elbette oportünizm kanserinin sersemletici etkisi altında), şu belli belirsiz sözlerle açığa veriyor: "(%70 oranında) oy vermek, yurttaşın gözünde artık bir çözüm adresi değil. Buna karşı toplum, sandık dışındaki siyaset kanallarının varlığının farkında". "Farkında olma"nın ötesinde, bu kanalları defalarca sokakta deneyimledi kitleler. Yıllardır anketçilik yapanların bugünlerde sahada karşılaştıkları durum, hepsini şaşkına çeviriyor, böylesi bir duruma ilk kez şahit olduklarını dile getirmeden edemiyorlar. Oy vermeyeceğini söyleme zahmetine katlanacak kadar soğukkanlı olanların oranı ise en yakın partiyi ikiye katlıyor. Bu canlı kesim bir saha araştırmasına dolaylı olgular, isyancı ana dalganın, bugüne kadar kullanageldikleri burjuva muhalefeti terk ettiklerine ilişkin gözlemlerini kesin biçimde doğruluyor.

Nasıl terk etmesinler o kulvarı? Bütün o tumturaklı vaatlerine ve keskin kavga naralarına rağmen Özel ve ekibinin en kritik anda Kılıçdaroğlu'ndan farklı bir tavır sergilemeyeceğini gördüler. Nerede gördüler? İlk önce yaz başında yapılan altı küçük belde seçimlerinde. İktidarın kör gözüm kör parmağına denli apaçık yaptığı seçim hilelerine karşı Özel hiçbir tavır geliştirmemişti. Ankara'da yaşanan iki deneyim (Meclis yürüyüşü ve Güvenpark toplantısı) Özel ve ekibinin artık tayin edici yerlerden uzak duruşunu göstermeye yetti. O günden sonra Özel ve ekibi kavganın kızıştığı anlarda, şehirlerden uzak, taşranın yeni uyanan kitleleriyle vakit geçirmeyi yeğlediler.

İsyancı kitlenin burjuva muhalefetten koptuğu ve başka arayışlara giriştiğinin kanıtı, en sarsıcı biçimde, gazeteciler için yapılan eylemde görüldü. Şaşırma sırası masabaşı anketçilerinden sokak eylemlerinin yalnız müdavimi bu grup insana gelmişti. Görünen o ki, beklenmedik genişlikte kalabalıklar, büyük kentlerin tayin edici meydanlarında toplanmak için uygun fırsatları kolluyordu. Böylece

Tarihsel deneyimlerden çıkartılan derslerle burjuvazi, uzun iç savaşlar boyunca kendini tekrar eden devrimci bunalımların üstesinden gelmeyi öğrendi.

uzun iç savaşın biriktirdiği ağır oportünizmin etkisini yitirdikçe iki önemli hedef, iki önemli görev, eylemci kitlelerin bilincine kazanmış oldu. İlki sandık değil sokak, ikincisi tayin edici yerde tayin edici muazzam güçleri toplamak.

Bu denli üst üste binen ayaklanmalar, isyanlar bunlara eşlik eden ekonomik buhran, siyasi kriz dalgalarının arka arkaya gerçekleştiği koşullarda, eylemci kalabalıkların beklenenden daha "yavaş" bir bilinç sıçraması yaşadıkları artık kabul edilmelidir. Bunun nedenleri en genel tarihi perspektifte uzun iç savaşın yukarıda sıralanan etkilerinde aranmalıdır. Ve bu etkilerin yanı sıra iki yıla damgasını vuran şu olgular da "yavaş öğrenme"-de etkili oldular.

1) İsyancı dalga, burjuva muhalefet kulvarını kullandı, bu kulvarda deyim yerindeyse at izi it izine karıştı, emekçi sınıflar kendi bağımsız devrimci örgütlenmelerini yansıtamadılar. 2) Ana dalgaya dahil olan oportünist hareket burjuva kuyrukçuluğuyla yetindi ve emekçi kitlelerin bilincini geriye doğru götürme çabasından hiç vazgeçmedi. UKH'nin girdiği "süreç" de, en az oportünist kanser kadar olumsuz etki yarattı. İsyancı dalgaya devrimci birikimi örgütlenme deneyimi ve eylem kapasitesi kaldırabilecek genişlikte bir kitle, yani eylemci Kürt halkı, isyancı dalgayı uzaktan izlemekle yetindi. 3) Devrimci proletarya ayaklanma düzeyinden geri çekilip burjuva muhalefet kulvarını kullanmaya başlayan isyancı dalga karşısında, bağımsız sınıf hattını korumak adına kendi gücüyle orantılı alan taktiği uygulamaya soktu. O taktik, bir süredir işlediği en geriden gelenleri örgütleyerek, en ileride görünenlere atılım verme çabasında vücut buluyordu. Olayların üst düzey seyri hesaba katıldığında, kuşkusuz bu mükemmellikten uzak bir taktikti. Ancak tarih her zaman devrimci proletaryaya, en eksiksiz en kusursuz taktikleri izleyebileceği uygun koşulları sunmaz. Bu yüzden devrimci proletarya en ileriyi saran oportünist kanserin, ancak en geriden gelenlerin basıncıyla etkisini kaybedeceği fikriyle tüm gücünü geriden gelenlere yoğunlaştırdı. Bu çabanın ortaya çıkardığı güç ve prestij zaman zaman en ileride görünenler üzerinde baskı kurdu. -1 Mayıs Taksim İnisiyatifinde olduğu gibi.-

Amed'de ortaya konan pratik, eksik de olsa bu taktiğin uygun yer ve zamanda nasıl etkiler yaratabildiğinin dersleriyle doludur. Kürdistan'ın en geriden gelen işçi tabakalarını "Dünya Emeğin Olacak" pankratı arkasında toplayabilen devrimci proletarya, uzun iç savaşın yıprattığı önderlerinin sınıf işbirliğine yöneldiği Kürt halkına, bu kavganın hem sınıfsal hem de ulusal düzeyde verilebileceğinin kanıtlarını sundu. Devrimci proletarya bu kanıtı politik bagajı tıka basa ulusal tezlerle vb dolu ileri kesimler eliyle sunamazdı. Politik bagajı boş olanlar ise hemen vardıkları ve kuşandıkları zihni gelişimi canla başla savunacaklarını göstererek devrimci proletaryanın güvenini boşa çıkarmadılar.

- III -

Şimdi proleter öncünün bu taktiğinin, daha geniş çerçevede ise devrimin bu özgün karakterinin yani en geriden gelenlerin, en ileriyi sıkıştırıp harekete geçmeye zorlaması olgusunun ciddi bir testten geçeceği bir dönemin içindeyiz. Fon krizi, tıpkı uzun iç savaş gibi uzun dinci faşist hükümet dönemi boyunca iyide iyiye bozulmuş, iyiden iyiye geri bilinç seviyesine düşmüş kitlelerin üzerinde adeta "uyandırma servisi" etkisi yarattı. Gerinin de gerisi bu kitle, yıllar boyunca aldatılıp kullanılmış olmanın öfkesiyle, iktidarın kalesini sarsacak bir kapışma içindeler.

Dinci faşist iktidar, geniş istihbarat imkanlarıyla hem bu kapışmaya, hem de artık kıyılarına vurmaya başlayan "Kusursuz Fırtına"nın etkisini öngörebilecek ve önlem alacak kapasiteye sahiptir. Bu yüzden gerinin gerisi bu kitleyi uyandıracak en ufak bilgiyi yayanların gözünün yaşına bakmıyor. Ve iktidar olduğundan bu yana, ilk kez bir eski bakanını tutuklamak zorunda kaldı, ama bunu hiç de sanıldığı gibi seçmen kaybı paniğinden yapmıyor. Hayır, dinci faşizm açısından sandıktan çıkacak sonuç, şimdiden güvencededir. -Hele ki Özel'in de tıpkı Kılıçdaroğlu gibi en kritik anda sessiz kalacağı ortaya çıktıktan sonra- iktidarın bu konuda herhangi bir kaygısı yoktur. Asıl kaygı, en geriden gelenlerin toplumun hemen her kesimini harekete geçirme pratiğinden doğuyor. Beklenen "Kusursuz Fırtına"nın Alarko gibi sayılı holdinglerden birini şimdiden yere serdiği bir zamanda, ortaya çıkacak bunalımın tahribatı dünyayı kasıp kavuran devrim fırtınasının esinleriyle birleştiğinde, işte o zaman oportünist kanseri kökünden kazıyacak sertlikte kavgalar devrimci proletaryayı öne çıkaracaktır.